

1

‘Dood is zo dood. Vind je niet, Flo?’

De kerkbank zit ongemakkelijk en mijn stuitje protesteert als ik ga verzitten.

‘Je hebt ook zo weinig opties meer,’ vervolgt de bejaarde vrouw haar verhaal.

‘Kijk, ik zit vanmiddag gewoon weer bij de bridge. Maar wat gaat mijn broer Ben dan doen? Hij is wél dood. Dat bedoel ik dus met opties.’

De stem van oudtante Bernadette echoot zacht door de donkere kerk.

Ik voel me niet op mijn gemak, alsof ik word uitgelokt. Raar geratel over de dood.

Wat weet die pientere dame naast me over mij? En waarom kiest ze geen ander onderwerp om over te praten tijdens een begrafenis?

Gespannen kijk ik recht voor me uit en besluit haar vraag niet te beantwoorden. Daarbij heb ik de oudtante van Sam hooguit tien keer in mijn leven ontmoet. Niet noemenswaardig als je bedenkt dat hij al dertig jaar mijn beste vriend is.

Sam en ik waren kleuters toen we elkaar voor het eerst

ontmoetten. Wij zijn het bewijs dat liefde op het eerste gezicht bestaat. Het blijft jammer dat hij niet op vrouwen valt, deze grappige, slimme en lieve man.

De gedachte aan hoelang geleden er eigenlijk letterlijk een man bovenop mij viel, duw ik weg. Daar moet je niet te veel over willen nadenken, anders ga je rare dingen doen.

Ondanks de kou trek ik de zwarte Chanel sjaal van mijn nek en tover deze om tot een kussen. Met een diepe zucht schuif ik de prop zijde onder mijn beurse kont.

Links van me steekt Sam zijn duim naar me op.

Ik zet een meelevend begrafenisgezicht op, wrijf hem over zijn arm en laat weten dat ik het naar vind dat zijn opa Ben overleden is.

Hij kijkt me vreemd aan, mijn compassie wordt niet als oprecht ervaren. Sam heeft een punt. We weten allebei met wie we te maken hebben vandaag.

Oudtante Bernadette geeft me een por in mijn zij en herhaalt haar vraag. Ze ademt witte wolkjes. De temperatuur in de kerk is inmiddels onder nul gedaald.

Met iets van medelijden verleg ik mijn blik naar de witte kist en probeer in opties te denken.

Ik ben er al snel uit dat de overleden man vanmiddag niet met zijn zus een potje bridge kan spelen. Dat is overduidelijk geen optie. Bovendien draagt hij een verkeerde outfit voor die gelegenheid. Zijn lichaam, groot en buikig, is gehuld in een knalrood Adidas trainingspak. Aangezien zijn beroemde kleinzoon de Yves Saint Laurent van de maatpakken is, mag deze kledingkeuze als opmerkelijk worden beschouwd.

Sam wordt deze faux pas door de aanwezige gasten aan-

gerekend. De wat minzame blikken laat hij moeiteloos van zich afglijden. Het was de wens van zijn opa om in comfortabele kleding begraven te worden. Zijn laatste woorden lieten weinig ruimte voor twijfel.

‘Je mag dan de pakkenkoning van Europa zijn,’ had opa Ben vlak voor zijn dood tegen Sam gebulderd, ‘maar denk maar niet dat ik in zo’n apenpak naar boven ga. Kan ik toch niet lekker ontspannen? Ze zien me aankomen bij mijn cluppie: “Last van kapsones, Ben?”’

Je vraagt je af of de beste man daarmee bedoelde, graag als mislukte voetbaltrainer naar boven te gaan. Duidelijk is wel dat hij er op dit moment als zodanig bij ligt.

Ik heb mijn hele leven de opa van Sam een onvriendelijke man gevonden. Maar zijn optimisme omtrent het leven na de dood kan ik wel waarderen. Het heeft iets liefs in zich. Alsof je even in een kist gaat liggen om de achterblijvers het nodige afscheid te gunnen, en dan gewoon – weliswaar een beetje uit het zicht – verdergaat met je leven. Lekker vertrouwd met een biertje en bal aan de bar hangen van je favoriete voetbalclub.

‘Ben je er al uit, Flo?’ klinkt het ongeduldig naast me.

Ik kijk oudtante Bernadette aan en fluister dat ik het antwoord op haar ‘wat-zijn-je-opties-als-je-dood-bent’-vraag niet weet.

Mijn gevoel zegt me dat ze niet op een doodoener zit te wachten als: ‘Leef vandaag, morgen kan het zomaar afgelopen zijn’.

Is het letterlijk voelen van dit cliché overigens niet voorbehouden aan mensen die daadwerkelijk ‘afgelopen’ recht in de ogen hebben gekeken? Is dat nodig om écht te begrijpen dat het over vandaag gaat?

Mijn ogen knijpen zich gespannen samen. Al dat streven naar het soms irritante hier-en-nu-gevoel. En als je de hele dag bewust in het nu aan het genieten bent, wie krijgt er dan nog iets gedaan? Hoe werkt die balans?

Een beetje cynisch vraag ik me af wanneer je überhaupt mag genieten. Ik weet van een vrouw die dat recht zeker verspeeld heeft. Ze heet Flo van Dieven.

Ongemakkelijk prop ik een pluk van mijn blonde haar, met een forse uitgroei in peper-en-zoutkleur, achter mijn oor.

Moet je niet eerst een bewijs van goed gedrag overhandigen om zorgeloos te mogen genieten? En dan de hamvraag: bij wie haal je dat gewetenspapiertje?

Ik zucht diep om het geratel in mijn hoofd te stoppen. Mijn hersenen lijken al jaren op een oneindig lange survivalvakantie, ze vernielen en saboteren.

Met gebogen hoofd knipper ik driftig de opkomende tranen weg. Sommige mensen hebben ook geen recht op tranen. Die moeten zonder zeuren in een rubberboot stappen en zich dagelijks in het woeste water storten. Zoals ik.

Opgelaten bestudeer ik de beeldige zwarte laarsjes aan mijn voeten, tel de gouden gespjes om iets van kalmte te vinden. Vaag herinner ik me in welke winkel ik die spuugdure dingen heb gekocht. Ik vond ze vanochtend ergens achter in mijn schoenenkast, verstopt tussen een heleboel andere ongedragen exemplaren.

‘Aan spullen geen gebrek, Flo,’ mompel ik lelijk tegen mezelf.

Op het moment dat psalm 116 wordt ingezet, verspreidt de kou zich vanuit mijn tenen richting knieën.

‘Kon je hier geen arrangement met verwarming boeken?’ vraag ik zachtjes aan Sam.

Hij slaat een arm om me heen.

Wie gaat er dan ook in november hemelen, denk ik verwijtend. Zo tegen het voorjaar ziet alles er toch veel rooskleuriger uit?

‘Het rode trainingspak is een protest?’ vervolg ik aarzelend.

Sam wrijft onrustig over zijn wang, terwijl hij gegeneerd in de kist kijkt.

Even zie ik het jongetje van vroeger dat bij emotioneel beladen momenten hetzelfde gebaar maakte.

Gelaten zegt hij: ‘Ik denk dat mijn opa niet trots op me was. De man wilde nog niet dood gevonden worden in een pak van mij.’

Mijn afkeuring groeit richting de man die niet meer onder ons is. Vroeg zijn opa zich af, voor het einde naderde, of hij het goed gedaan had in zijn leven? Een minimale levensreflectie was op zijn plaats geweest. Zeker als je een kleinkind hebt rondlopen dat twijfelt aan jouw onvoorwaardelijke liefde.

Mijn verontwaardigd gesnuif levert ons een boze blik van de moeder van Sam op.

Charlotte sist vermanend dat we ouder zijn dan zes jaar – namelijk dik in de dertig – en of we ons kunnen gedragen.

Beetje raar dat oudtante Bernadette geen reprimande krijgt. Die vrouw blijft maar praten.

Na een berouwvol knikje naar Charlotte, sinds mijn kleutertijd mijn tweede moeder, ga ik als vers 3 zwaarmoedig galmt er even goed voor zitten.

‘Ik vond het een nare man, die opa van jou, lieverd. En dat ik door mijn schuld jou in de richting van de mannenafdeling heb geduwd. Geloof Je Toch Niet?’

Sam kijkt me verschrikt aan en vraagt zonder woorden om uitleg.

‘Omdat ik een dikkig kind was,’ piep ik. ‘Kleine Sam heeft vroeger geen aantrekkelijk vrouwenvoorbeeld gehad. Daarom val jij nu op mannen. Dat zei hij altijd stiekem tegen me als we alleen waren.’

De pakkenkoning kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Volgens opa Ben heb ik door mijn onschuldige kindervertjes van jou een homo gemaakt, Sam.’

Hij lijkt het nu wel te begrijpen en merkt grijnzend op dat ik nog steeds dik ben.

‘Dat zijn mijn zwangerschapskilo’s!’ flap ik er gefrustreerd uit.

‘Sebastiaan is vier, Flo.’

Ik voel mijn mondhoeken optrekken in een trotse glimlach als de naam van mijn vrolijke en bijzondere mannetje valt. Het leidt even af, tot Sam zachtjes doorpraat.

‘Jij slaat nog geen deuk in een pakje boter. En dan heb ik het niet over jouw gewicht, dat is momenteel het minste probleem, toch?’ Hij schudt afkeurend zijn hoofd en voegt er dan iets luider aan toe: ‘Lekkere struisvogel van me!’

Ook al weet ik prima dat lijnen of kilo’s een ondergeschikt probleem is op het moment. Het blijft een pijnpuntje en ter verdediging snauw ik daarom uit de hoogte: ‘Vóór Sebastiaan was ik toevallig best slank, hoor Sam. Toen was ik alleen verliefd en daar is nog nooit een vrouw van aangekomen.’

Het orgelspel dempt het geluid van mijn stem. Sam denkt daar ook gebruik van te kunnen maken. In een plots stilgevallen kerk zegt hij dat ik nog steeds verliefd ben.

‘En knettergek. Totaal knettergek.’

Niet gegeneerd over zijn botte opmerking kijkt hij me tevreden aan.

‘Op wie ben jij, Flo?’ hoor ik droog naast me.

Oudtante Bernadette kijkt me hoopvol aan.

‘Is hij hier ook ergens? Je bent toch getrouwd? Hij heet Jaime, of niet?’

Met een sussend tikje op haar hand laat ik mijn buurvrouw weten dat er niemand op iemand verliefd is.

Ze bestudeert mijn gezicht aandachtig voor ze meldt dat haar dat niet verbaast.

‘Jij hebt losse schroeven, Flo,’ klinkt het onaardig en zonder enige sociale remming.

Na haar conclusie kijkt ze niet weg, maar zet er een tandje bij door mijn hand in de hare te nemen. Ze brengt ze beide naar mijn linkerborst, duwt dan mijn hand pijnlijk hard op mijn hart en laat vervolgens los.

Ongemakkelijk kijk ik haar aan. Ik houd niet zo van emotioneel vertoon, ook begrijp ik haar theatrale act niet.

‘Hij doet het,’ fluistert ze gedecideerd, mijn verwarring negerend. ‘Doe dan niet alsof hij dood is.’

Ze legt de klemtoon zeer nadrukkelijk op hij. Bedoelt ze mijn hart? Misschien moet ik haar opmerking niet letterlijk opvatten, dat idee maakt me wat ongedurig.

Als ik mijn hand laat vallen beveelt ze me, binnenkort koffie bij haar te komen drinken.

Op die uitnodiging reageer ik niet. Ik vraag haar alleen wel of ze met hij mijn hart bedoelt.

Ze haalt afkeurend een hand door haar kapsel – om het nog verder uit model te trekken, tikt tegen de parelketting rond haar hals en geeft vervolgens geen antwoord op mijn vraag.

Haar zwijgen lijkt een beetje op terugpakken.

‘Neem Sammetje ook mee voor de koffie. Dan ziet hij zijn tante Bernadette ook nog eens,’ zegt ze afsluitend en opgeruimd.

Ik knik gedwee haar kant op, ga nog dichtter tegen Sam aan zitten en vraag me af wanneer deze ellenlange begrafenis is afgelopen. Hoeveel psalmen krijgt opa Ben nog om zijn oren voor hij mag afreizen naar vers gemaaide voetbalvelden?

‘We moeten binnenkort bij je tante Bernadette koffiedrinken,’ mompel ik tegen Sam. ‘Ze denkt dat mijn hart dood is.’

Voor Sam kan reageren, knijpt er iemand in mijn bovenarm en verschijnt naast me het gezicht van mijn moeder. Normaal gesproken kijkt ze me liever aan.

‘Flo!’ toetert ze boos in mijn oor. ‘Het gaat nu even niet om jou.’

Verontwaardigd leg ik haar uit dat ik Sam alleen een voorbeeld gaf van het onsympathieke karakter van de overledene.

‘Niet mijn schuld dat iedereen er van alles bijhaalt en over mijn hart begint,’ zeg ik nog gauw, voor ik me weer naar Sam omdraai.

Hij kijkt me niet aan als hij zijn hand om mijn pink draait.

Sinds de kleuterklas ons teken dat we niet mogen praten. Misschien ook maar beter als ik even mijn mond houd.

Sam is mijn 'Jip' en ik ben zijn 'Janneke'. We weten nog wat we aanhadden toen we elkaar op vierjarige leeftijd voor het eerst in de ogen keken. Er waren geen onduidelijkheden tussen ons. We pakten allebei een emmer met zand en gingen bouwen.

Begrijpen kleuters, samen met mensen die de dood recht in de ogen gekeken hebben, hoe hét werkt?

Ik schuif onrustig mijn benen wat verder onder de kerkbank. En baal van mijn designersjaal; dat ding werkt niet als een kussen.

Mijn hoofd tolt als de vraag van oudtante Bernadette ineens door mijn hoofd zingt: wat zijn je opties als je dood bent?

Haar vraag lijkt aandoenlijk, bijna kinderlijk te noemen. Maar volgens mij slaat ze de spijker op de kop. Bij leven en welzijn zit ik hier in een kerk te herdenken zonder – al dan niet zelf ingevuld – lijstje én degelijke emmer met zand. Waar heb ik in godsnaam mijn emmer met zand gelaten?

Onopgemerkt neem ik de vrouw naast me op. Zou ze weten dat ze extra chaos in mijn hoofd veroorzaakt?

Tante Bernadette met haar aparte gedrag. Een kwieke dame om wie je niet echt heen kunt als ze je in het vizier heeft. Zij kan kennelijk op gevoel bij mensen zien of hun organen het nog doen. Misschien is zij zo'n vrouw die luistert naar haar onderbuikgevoel zonder haar verstand te verliezen. Een vrouw die zeuren omdat je in de langste rij bij de kassa staat, nergens op vindt slaan. Of aan wel-

ke triviale ergernissen we ons dan ook dagelijks schuldig maken.

Zij ziet namelijk het grotere plaatje.

Moet je het snappen om hét te begrijpen? De essentie van dit alles om ons heen, en hoe leer je in hemelsnaam jouw plaats erin te vinden?

Ik vind dat op het moment nogal ingewikkeld. Want moet je iets gedaan hebben voordat je voorgoed je ogen sluit? Een soort lijstje hebben afgewerkt?

En stel dat je alleen makkelijke of misschien wel egocentrische dingen op je levensbloccnote schrijft, moet je hét dan overdoen?

Mag je er met de juiste intenties een zootje van maken? Of ongestraft één levensgrote fout maken? Is het leven één grote karmafabriek? Of bepaal je zelf helemaal niet wat er op jouw lijstje staat?

2

De moeder van Sam snottert. Charlotte loopt – meer onwillig schuifelend – in de kerk naar voren om haar vader Ben met een zelfgeschreven gedicht te memoreren.

Ik besluit aandachtig te luisteren om te ontdekken of zij zelf ook vindt dat ze een waardeloze vader had. Het is op zich mogelijk dat de man op jonge leeftijd best te hebben was. En er zo – voor iedereen onverwacht – een tranentrekkende kinderherinnering door de kille kerk klinkt. Opa Ben en ik gaan ruim dertig jaar terug. Het moet van voor die tijd zijn.

Dat wij elkaar niet lagen, doet er niet zo veel toe. Het universum laat weten wanneer mensen niet bij elkaar passen. Een gratis duidelijk signaal dat je geen energie in elkaar hoeft te steken, simpelweg omdat het geen energie oplevert.

Voor Charlotte ligt dit net even anders: wie kan zijn eigen vader kiezen?

Dankbaar draai ik me om naar mijn vader en geef hem mijn liefste knipoog.

Charlottes stem klinkt aanvankelijk beheerst. Ik luister aandachtig naar de boodschap aan haar vader:

Voetstap na voetstap
Lopend op het gras
Overal steen en marmer
Maar nergens een lach

Gevatte inscripties
Gebeiteld in steen
De literatuur van het einde
Geesten om mij heen

Overal vloeien tranen
Handen naar de hemel geheven
Nergens enig teken van leven
Alleen lege omhulsels van vroegere tijden

Geesten om mij heen
En ik ben er een

Sjonge, dat is een mooi gedicht. Ik laat het even op me inwerken. Prachtige – gevuld van emotie – woorden, maar welk gedeelte ging nou over haar vader? Ik kijk hoe Charlotte, opgelucht na haar voorleesbeurt, weer gaat zitten.

Zeg maar, het gedeelte waarin ze zegt dat ze van haar vader houdt. Hij haar altijd een veilig gevoel gaf, ze zich geen dag kan voorstellen zonder zijn warme en vrolijke aanwezigheid. Gaat dat gedeelte dan nog komen?

Waarom heeft opa Ben geen dochter die dat over hem zegt, heeft hij daar zelf voor gekozen? Hoe loopt zo iets in je leven? Ik ga ervan uit dat je zo niet aan je einde wenst te komen. Zo niet herinnerd wilt worden. Daar lig je

dan: dood in een kist met een knalrood trainingspak aan en niemand die iets vriendelijks over je te melden heeft. Sam laat opeens mijn pink los en loopt naar voren.

Mijn hand voelt meteen koud.

De microfoon kraakt even voor hij aan zijn verhaal begint.

Ik neem, om mezelf af te leiden van donkere gedachten, mijn bijzondere vriendje eens rustig in me op. Wat is het toch een knappe man met zijn – bijna – twee meter lengte en enorme bos blonde krullen. Hij lijkt ook geen dag ouder dan dertig plus.

Met een glimlach pluk ik aan een van de gouden knopen op mijn zwarte wollen jas. Daarna probeer ik me weer te concentreren op Sams toespraak.

Hij laat net als zijn moeder het sprookje intact. Charlotte met mooie maar voor haar vader onpersoonlijke woorden. Sam besluit dit te compenseren met een overdaad aan bijzondere momenten.

We roetsjen in ons overdekte ijspaleis van een mooie ‘opa–kleinzoon–visanekdote’ naar een ‘op–die–gekke–kerstavond herinnering’. Ik krijg er een beetje een André-Hazes–kleine–jongen–gevoel van.

Uiteraard begrijp ik Sams keuze. De eerste die naast een kist een bloedeerlijk boekje over de overledene opendoet, moet nog opstaan.

En daarbij hebben we fatsoensregels. Het nagelaten leed stop je, net als Sam en Charlotte, in je rugzak. Niet zeuren: we hebben allemaal een beetje eelt op onze ziel. En waarschijnlijk zit opa Ben al aan de bar een klodder mayo op zijn bal gehakt te smeren, wat kan er nu nog rechtgetrokken worden?

Van schaamte sla ik mijn hand voor mijn mond. De vrolijke en opgeruimde Flo lijkt soms gewoon verdwenen. We weten allemaal waarom ik tijdelijk even niet zo gelukkig ben. Althans: dat denkt iedereen te weten. Mensen denken algauw dat ze de klepel hebben zien hangen voor de klok überhaupt luidt.

Niemand weet van mijn vijver vol schuldgevoel waar ik dagelijks in verzuip. Het schuldgevoel maakt me verdrietig. Ik weet niet hoe ik me ervan moet verlossen.

Door mijn afwijkende gedrag wordt mijn wereld met de dag kleiner. Desondanks hijs ik mezelf elke morgen weer met een glimlach uit bed. Die glimlach heeft alles met mijn zoontje Sebastiaan te maken, anders bleef ik gewoon liggen.

Een gevallen vrouw. Ik ben een gevallen vrouw, die niet alles door haar vingers heeft laten glijpen. Nee, meer alles met een ongecontroleerde oerkracht op de grond heeft laten lazeren. Sinds kort schijn ik ook een crimineel te zijn. Een criminele, werkloze en eenzame moeder met een schuldgevoel van hier tot Tokio.

Laten we hopen dat mijn verdriet eindig is, het duurt namelijk al jaren. Het is alleen nooit verstandig om de moed te verliezen.

‘Kop op’, wordt er dan ook vaak tegen mij gezegd. Nu kun je beter nooit mensen vertrouwen die ‘kop op’ zeggen. En al helemaal niet als er letterlijk op hun voorhoofd geschreven staat dat het-ook-wel-erg-goed-ging-met-onze-Flo-van-Dieven. Hoeveel geluk kan die vrouw aan? Die moest natuurlijk een keer op haar bek gaan.

Het liefst zou ik die onoprechte, meelevende blikken met mijn Gucci-tas van hun stomme smoel rammen. Of

ze in elkaar slaan op de motorkap van mijn Range Rover van ruim een ton. Gek dat ik mezelf in mijn hoofd het woord smoel hoor zeggen. Zoiets zou ik nooit hardop zeggen; dat past niet binnen onze familiefatsoenregels. Ik denk alleen dat ik inmiddels dat soort woorden prima hardop zou kunnen schreeuwen. Misschien ben ik gewoon een ordinair wijf geworden met veel te dure spullen.

Mijn positieve gemijmer wordt abrupt onderbroken door een hoestconcert. Van schrik ben ik in een klap weer terug in de kerk. Waarom gaan mensen altijd massaal hoesten en proesten na een kerkdienst? Komt dat door de stress van het even geen geluid mogen maken? Kan me niet voorstellen dat ik toevallig altijd met een zaal vol griepklantjes zit.

De stroom mensen komt langzaam op gang, dankbaar op weg naar het licht, dat door de inmiddels geopende kerkdeuren naar binnen valt.

Charlotte en Sam blijven keurig naar hen knikken en nemen verdwaalde kneepjes in de arm in ontvangst.

Dan vraagt Sam me eindelijk mee te lopen om zijn opa een laatste groet te brengen.

Mijn laarsjes klikken hard op de kerkvloer. Het geluid maakt me er pijnlijk van bewust dat ik loop, alsof ik een keuze heb welke richting ik op ga.

Ik groet de voetbaltrainer in zijn smetteloze outfit keurig, maar als iedereen aan de espresso met rouwtaart zit, voel ik dat ik terug moet. Sommige dingen dienen simpelweg gezegd te worden.

Opa Ben ligt er nog.

Nahijgend van mijn sprintje met bijbehorend geklik ga

ik met ineengeslagen handen voor de kist staan: stel dat er tweede kansen bestaan.

‘Lieve opa Ben. Ik vond u een ontzettend stomme man. Onvriendelijk en niet warm voor de mensen die wél van u hielden. En daar klopt dus iets niet hè?’

Na ons ongemakkelijke, eenzijdige gesprek loop ik weg. Bij de deur draai ik me vastberaden om. ‘En u ligt erbij als een Spaanse vleestomaat... Dat ook... Dus.’

3

‘Er loopt een kleine aanklacht tegen mij, hoor,’ beantwoord ik charmant de vraag van de man die voor me zit. En ik laat vervolgens overtuigend mijn wijsvinger boven mijn duim zakken.

‘Héél klein, stelt praktisch niets voor,’ zeg ik zonder het bijbehorende vertrouwen uit te stralen.

Ik hoopte vandaag op deze vraag geen antwoord te hoeven geven. Even niet herinnerd te worden aan mijn conflict met de grootste supermarkt van Nederland. Stomme Albert Heijn-mensen.

Ik kijk de man die mij vandaag een nieuwe baan gaat bezorgen, glimlachend aan. De opgeplakte glimlach op mijn gezicht doet letterlijk pijn.

De keurig opgepoetste man is tegen de vijftig en zit statig in een donkerblauw MeAnSuits-kostuum aan een vintage vergadertafel, die hip dient over te komen.

Ik herken het pak van Sam aan een subtiel wit randje rond de knoop op de rechtermouw. Mijn stoere Sam, wat ben ik toch trots op hem.

Ik wist in de auto op weg hiernaartoe de naam van de man tegenover me nog. Nu heb ik letterlijk geen idee meer.

Is het onbeleefd om mijn telefoon te pakken en zijn naam op te zoeken?

Het is negen uur 's ochtends en ik heb mijn eerste sollicitatiegesprek na mijn 'oneervolle' ontslag bij het bedrijf Pitt-Drink. Kort gezegd: ik heb het niet naar mijn zin.

Onhandig knipperend probeer ik de slaap uit mijn ogen te verdrijven, mijn lichaam denkt dat het drie uur 's nachts is. Mijn hoofd vol watten vindt het moeilijk zich te concentreren. Maar 'ergens' beginnen is mijn nieuwe motto en vanaf vandaag ga ik hiermee aan de slag.

De begrafenis van opa Ben vorige week heeft tot nieuwe inzichten geleid. Ik heb met een blocnote in bed gelegen en verrassend genoeg gaf dit het eerste zetje. Ook al had ik geen enkel woord opgeschreven. Mijn hoofd is gewoonweg te vol, waar begin je in hemelsnaam? Een ding is mij wel overduidelijk geworden: zo gaat het niet langer. Als eerste maar een nieuwe baan regelen. Het is wel handig als ik voor Sebastiaan een net mandarijnen en een Cars-broodtrommel kan blijven kopen. Dat zijn vader niet meer kan lachen van de kwartjes hoeft niet automatisch over te slaan op zijn moeder. Ik ben namelijk bijna door mijn spaargeld heen en het kind moet wel eten.

'U bent een beetje door Albert Heijn aangeklaagd?' herhaalt de statige man zijn vraag.

Ik schrik van zijn krachtige stemgeluid en tik even tegen mijn hoofd om wat watten op te lossen.

Mijn hemel, wat irriteert die vent me ook. Waarom zo doorzagen over mijn mindere momenten? Dat heeft toch niets met deze baan te maken? Het geeft me het gevoel of er een paar honderd naaktselfies van mij op het internet circuleren.

Ik bedenk dat ik thuis ook de keukenla met schoolspullen kan uitmesten. Daarna even alle beschimmelde bakers en trommels in de afwasmachine gooi. Dat scheelt allicht in de kosten. En dan kan deze opgeblazen CEO-kikker zijn marketingbaan houden en mag ik weer naar bed.

‘Nou... Dat wel. Een soort miniaanklachtje,’ antwoord ik iets minder charmant. ‘Maar de geitenyoghurt was écht een Bonusaanbieding die week. Iets is *ín* de Bonus of *níét* in de Bonus. Toch? En ik heb openlijk mijn excuses aangeboden aan de caissière en alle klanten.’ Waarom maakt iedereen zo’n levensgroot punt van mijn uitbarsting in de supermarkt?

‘Mijn kinderen vinden uw YouTube-filmpje zeer amusant.’

Hij schuift kalm een bundeltje papieren aan de kant.

‘Met name het stukje waar u gillend boodschappen van andere klanten afpakt. En vervolgens op de lopende band duikt om deze zelf *wél* even correct aan te slaan.’

Ik zucht diep. Klote social media. Debielen die zonder enig fatsoen alles filmen wat los- en vastzit.

Gefrustreerd probeer ik een verklarend antwoord te bedenken. Het kan zijn dat mijn gedrag in de supermarkt licht afwijkend overkomt. Ik heb in mijn hoofd alleen geen centimeter meer over om die te bedenken, laat staan fatsoenlijk te formuleren.

Met beide handen strijk ik over mijn jurk die ik vanochtend haastig over mijn hoofd gegooid heb. En kijk even naar beneden om te zien wat ik eigenlijk aanheb. Het ingewikkelde, kleurrijke patroon doet pijn aan mijn ogen. Vreemde jurk. Hing dat ding in mijn stylish ver-

antwoorde kledingkast? Het jasje dat ik eroverheen draag, maakt de outfit vloekend af. Geweldig, ik zie eruit als een uitgekotste regenboogpony.

De CEO schraapt overdreven zijn keel en laat weten dat een reactie van mijn kant gewenst is. Ik denk even na over een correct supermarkt-antwoord en trek ondertussen mijn jasje uit.

‘Ik had niet zo mijn dag,’ zeg ik even later schouderophalend.

‘Ik lees hier dat u getrouwd bent,’ klinkt het zuchtend. Alsof hij voor de vorm nog iets hoort te vragen.

In principe wel. Alhoewel... Het is een beetje onduidelijk op het moment.’

‘U bent ook een beetje getrouwd?’

Het klinkt als een vraag. Op zijn gezicht staat echter te lezen dat dit niet zo is.

‘Jaime, eh... dat is mijn man, heeft besloten nooit meer tegen mij te praten. Vandaar de onduidelijkheid,’ antwoord ik verklarend.

Ik zou graag een spiegeltje uit mijn tas halen om te kijken of er make-up op mijn gezicht zit. Die ben ik toch niet vergeten?

Ik laat langzaam mijn tong over mijn lippen glijden, maar proef de smaak van lippenstift niet. Als ik opkijk, word ik door een met van schaamte vertrokken gezicht aangekeken. Hij trekt even ongemakkelijk zijn stropdas recht en kijkt verlangend naar de deur.